

Arrest

nr. 227 087 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BLEYENBERGH
Molenveldlaan 25
2650 Edegem

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die *loco* advocaat S. BLEYENBERGH verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde tijdens uw verzoek om internationale bescherming wat volgt. U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig van Chehelbaghtu Pachai, dat gelegen is in het district Jaghuri van de provincie Ghazni. Uw vader, A. J. (...), was destijds actief bij de partij Hezb-i-Wahdat. Hij was een commandant die een vijftal mensen onder zich had. Toen uw vader op een dag in 1379 (2000) goederen transporteerde van Ghazni naar Jaghuri werd hij door de Taliban onderweg vermoord. Toen het regime van de Taliban ten val was gekomen, kwam de aangestelde politiechef G. A. (...) jullie huis

binnenvallen op zoek naar wapens van uw overleden vader. Die werden niet gevonden en jullie werden ervan beschuldigd de wapens verstoep te hebben. U besloot samen met uw moeder en uw twee zussen Afghanistan te verlaten. Via een smokkelaar reisde u naar Pakistan waar u van uw moeder en zussen werd gescheiden. Sindsdien hebt u niets meer van hen vernomen. U verbleef ongeveer acht maanden in Pakistan en vervolgens ongeveer een jaar in Iran.

Daarna reisde u verder via onder meer Griekenland en Frankrijk naar België waar u op 21 oktober 2005 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Er werd geoordeeld dat de behandeling van uw verzoek de Griekse autoriteiten toekwam en de Griekse overheid stemde in met een overname wat u betreft.

U leefde jarenlang in Griekenland en keerde uiteindelijk in 2011 terug naar België waar u op 21 maart 2011 een tweede verzoek indiende op basis van dezelfde asielmotieven. U verklaarde bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de machtshebbers in Jaghuri te vrezen die u vroegen naar de wapens van uw vader.

Op 16 maart 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten noch aan uw verklaring dat uw vader daadwerkelijk was aangesloten bij Hezb-i-Wahdat. Rekening houdend met de toenmalige situatie in het district Jaghuri in de provincie Ghazni werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende hiertegen geen beroep in.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt blijkt dat u naar Afghanistan terugkeerde. In het kader van een correctie van uw identiteitsgegevens legde u een Afghaans paspoort neer. Hieruit bleek dat u naar Afghanistan reisde van 7 september 2015 tot 5 oktober 2015.

Op 13 juni 2018 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS per brief om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus in het licht van dit nieuwe element te onderzoeken.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 17 oktober 2018 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw persoonlijk onderhoud. U verklaarde tijdens dit persoonlijk onderhoud dat u via het internet een vrouw leerde kennen en naar Afghanistan terugkeerde om met haar te huwen. U verbleef in Afghanistan van 7 september tot 5 oktober 2015 en verbleef al die tijd bij uw schoonfamilie die in Kabul woont.

U verklaarde niet terug te kunnen keren naar Afghanistan uit vrees voor de Taliban en Daesh die Hazara's en mensen met een sjiietische geloofsovertuiging viseren. Gezien u in Europa woont, zouden mensen u er bovendien van kunnen verdenken ongelovig te zijn geworden. U verklaarde verder dat de problemen die u tijdens uw verzoek aanhaalde niet gelogen waren.

Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: uw paspoort, foto's, uw huwelijksakte, attesten van opleidingen die u volgde, belastingaangiftes, arbeidsovereenkomsten, foto's en documenten in verband met uw sportieve activiteiten in België.

Op 29 oktober 2018 nam het CGVS een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing. In haar arrest van 28 februari 2019 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS. De RvV constateerde dat in de bestreden beslissing niet werd ingegaan op de actuele veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, namelijk Jaghuri. Evenmin bevatte het administratief dossier afdoende informatie dienaangaande.

B. Motivering

U kreeg op 16 maart 2012 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in het district Jaghuri gelegen in de provincie Ghazni een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier en uw eigen verklaringen, blijkt dat u bent teruggekeerd naar Afghanistan. U reisde met uw Afghaans paspoort, afgeleverd door het Afghaanse consulaat-generaal te Bonn (Duitsland), van 7 september tot 5 oktober 2015 naar Afghanistan. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Dit onderhoud vond plaats op 17 oktober 2018.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de

verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reële risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reële risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de verzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheids situatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Uit de verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op 17 oktober 2018, blijkt dat u geruime tijd in Kabul verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reële risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Gelet op art. 55/5 van de Vreemdelingenwet en rekening houdend met de objectieve informatie (“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018; EASO COI Report – Afghanistan: Security Situation – Update van mei 2018; EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2018) is de commissaris-generaal na een grondige analyse van alle beschikbare elementen tot de conclusie gekomen dat wat de provincie Ghazni betreft op heden niet voldaan wordt aan de voorwaarden gesteld door art. 55/5 eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Kabul vestigt. Dat u vrijwillig terugkeerde naar uw land van herkomst en daar schijnbaar zonder noemenswaardige problemen verbleef, wijst er op dat u in staat bent om zich binnen Afghanistan aan het risico verbonden aan de veiligheidssituatie in uw beweerde regio van herkomst te onttrekken. Bovendien bent u een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen en beschikt u, mede dankzij uw aanzienlijke werkervaring, over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo verklaart u sinds uw aankomst hier in België in 2012 non-stop aan het werk te zijn geweest en dat u tal van opleidingen volgde (CGVS 17.10.2018, p.12).

Gezien u al die tijd aan het werk bent kan men bovendien ook vermoeden dat u over de nodige financiële middelen beschikt om een nieuwe start in Kabul te maken. De vaststelling dat u kapitaalkrachtig genoeg bent om vliegtuigtickets naar Afghanistan te kopen lijkt dit dan ook te bevestigen. Uw verklaring dat u een maand in Kabul heeft gewoond en er allerlei bezienswaardigheden zou hebben bezocht, toont verder aan dat u enigszins vertrouwd bent met de stad (CGVS 17.10.2018, p.6).

Verder blijkt u in Kabul over een aanzienlijk netwerk te beschikken. Zo blijkt uit uw facebookprofiel dat u tal van mensen in de hoofdstad kent (zie administratief dossier). Ook uw vrouw en haar familie zouden volgens u in de stad wonen (CGVS 17.10.2018, p.6). Men kan er dan ook van uitgaan dat zij, net zoals ze reeds gedaan hebben tijdens uw verblijf te Kabul, u minstens tijdelijk onderdak bieden.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om u in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u in Kabul niet over een huis te beschikken en verklaart u dat uw schoonouders onvoldoende plaats in huis hebben om u permanent op te vangen (CGVS 17.10.2018, p.8 & 9). Uw advocaat argumenteert dat u in Kabul niemand kent en er geen werk hebt (CGVS 17.10.2018, p.13). Zoals hierboven reeds werd aangetoond, blijkt uit uw verklaringen en uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat u wel degelijk over een netwerk in Kabul beschikt, en kan aldus worden verondersteld dat u minstens tijdelijk beroep zou kunnen doen op uw schoonouders. Bovendien tonen uw verklaringen en uw werkervaring in België aan dat u tevens over de nodige capaciteiten beschikt om ook in Kabul aan de slag te gaan. De argumenten die door uw advocaat worden opgeworpen, kunnen aldus geen belemmering vormen voor hervestiging binnen uw land van herkomst. U haalde verder geen andere elementen aan.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieele

diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin

aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en nietvoorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hoewel u zelf geen vrees aanhaalde in verband met de problemen die u tijdens uw verzoek uiteenzette, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het CGVS deze problemen in de beslissing van 16 maart 2012 ongeloofwaardig achtte. Ook bij de beweerde werkzaamheden van uw vader werden de nodige twijfels geuit. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw verzoek.

Verder verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat de Taliban en Daesh ginds Hazara's en sjiïeten zouden onthoofden. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat u hiermee louter naar uw etniciteit en geloofsovertuiging verwijst zonder uw nood aan bescherming in concreto aan te tonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een verzoeker niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een etnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Het louter behoren tot een bepaalde minderheidsgroep is geen bewijs van uw nood aan bescherming.

U verklaarde voorts niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat ze u ginds zouden beschouwen als zijnde ongelovig omdat u zolang in Europa verbleef (CGVS 17.10.2018, p.8). Deze verklaring raakt kant noch wal. Zo kan een verblijf in Europa niet worden gelijkgesteld met het afzweren van de islam. Bovendien geeft u uitdrukkelijk aan nog steeds een moslim te zijn, waardoor het CGVS niet inziet waarom men u van geloofsafval zou beschuldigen. Uw persoonlijke ervaring lijkt dit bovendien te bevestigen. Gevraagd of iemand u tijdens uw verblijf in Afghanistan verweet ongelovig te zijn, antwoordde u van niet (CGVS 17.10.2018, p.8).

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Uw paspoort, de foto's genomen in Kabul en uw huwelijksakte leveren bewijs voor uw terugkeer naar Afghanistan, een element dat niet wordt betwist. Verder wordt gewezen op de attesten in verband met de opleidingen, alsook op uw belastingaangiftes, arbeidsovereenkomsten en uw deelname aan sociaal-sportieve activiteiten in België. Hiermee lijkt u aan te tonen dat u zich goed probeert in te burgeren. Dit wordt an sich niet betwist. Hiermee toont u evenwel niet aan dat u in de onmogelijkheid verkeert om u te hervestigen in Kabul.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging".

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de rechten van verdediging zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze

werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar de rechten van verdediging. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het derde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij bij beslissing van 16 maart 2012 de vluchtelingenstatus weigerde en de subsidiaire beschermingsstatus toekende. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 29 oktober 2018 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij ging in beroep tegen deze beslissing en de beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 217 804 van 28 februari 2019. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen constateerde dat in de bestreden beslissing niet werd ingegaan op de actuele veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoekende partij, namelijk Jaghuri. Evenmin bevatte het administratief dossier afdoende informatie dienaangaande. Middels de thans bestreden beslissing heft het Commissariaat-generaal de subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend gelet op de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, met name het district Jaghuri in de provincie Ghazni en het destijds ontbreken van een veilig en redelijk vestigingsalternatief. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat dat niettegenstaande verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan haar de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt – nadat eerst wordt vastgesteld dat wat de provincie Ghazni betreft op heden niet voldaan wordt aan de voorwaarden gesteld door artikel 55/5, eerste lid van de Vreemdelingenwet – gemotiveerd dat verzoekende partij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de hoofdstad Kabul. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.4.1. Verzoekende partij merkt vooreerst op dat *“(n)iettegenstaande de Raad in zijn arrest van 28 februari 2019 heeft opgemerkt dat de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in het district Jaghuri niet afdoende heeft afgetoetst aan de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, (...) verzoeker vast(stelt) dat in het kader van het heronderzoek moet vastgesteld worden dat de commissaris-generaal wederom geen concrete feiten/situatieschets geeft waaruit zij moeten blijken dat de situatie voor verzoeker aldaar thans wel veilig zou zijn”*.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 217 804 van 28 februari 2019 vaststelde dat niet werd ingegaan op de actuele veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoekende partij, namelijk Jaghuri, en dat het administratief dossier evenmin afdoende informatie bevatte dienaangaande. In de huidige bestreden beslissing wordt echter wel degelijk ingegaan op de actuele veiligheidssituatie in Jaghuri, doch oordeelt verwerende partij, zich steunend op de beschikbare objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 4), dat wat de provincie Ghazni betreft – waartoe het district Jaghuri behoort – niet voldaan wordt aan de voorwaarden gesteld door artikel 55/5, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekende partij thans veilig is, maar dat wordt vastgesteld dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul.

2.2.5.1. Verder betwist verzoekende partij dat zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de hoofdstad Kabul. Zij benadrukt dat zij afkomstig is uit het district Jaghuri en geen banden heeft met Kabul. In Kabul verbleef zij slechts één maand bij haar schoonouders, die een zeer kleine woning hebben waardoor een langere periode van verblijf geenszins tot de mogelijkheden behoort. Bovendien heeft verzoekende partij haar echtgenote reeds gedurende meer dan drie jaar niet gezien en kan niet zonder meer aangenomen worden dat zij kan terugkeren naar Kabul en er bij haar schoonouders kan verblijven. Verder betoogt verzoekende partij dat *“(h)et feit dat verzoeker op permanente wijze heeft gewerkt in België (...) geenszins (kan) verantwoorden dat de subsidiaire bescherming wordt opgeheven. Het feit dat verzoeker zich heeft ingeburgerd en een leven heeft uitgebouwd in België doet vanzelfsprekend geen afbreuk aan de onveilige situatie in zijn land van herkomst, meer in het bijzonder in het district Jaghuri.”*. Voorts stelt verzoekende partij dat van een aanzienlijk netwerk in Kabul geenszins sprake is en dat uit de foto's op haar Facebookprofiel geenszins besloten kan worden dat deze personen bereid zouden zijn verzoekende partij (tijdelijk) onderdak te verlenen. Verder toont het gegeven dat zij allerlei bezienswaardigheden heeft bezocht niet aan dat zij vertrouwd is met de stad, *“(i)ntegendeel toont dit juist aan dat verzoeker geen enkele band heeft met Kabul daar in het andere geval hij niet de moeite zou gedaan hebben om de bezienswaardigheden te gaan bezoeken”*. Verder wijst verzoekende partij er nog op dat zij in de stad Kabul een ernstig veiligheidsrisico loopt, nu verwerende partij zelf erkent dat de aanslagen er voornamelijk gepleegd worden tegen de sjiitische gemeenschap.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij in bovenstaand betoog niet verder komt dan het louter herhalen van eerdere verklaringen en het tegenpreken van de conclusies van verwerende partij. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaande opmerkingen vooreerst op geen enkele wijze de vaststelling weerlegt dat verzoekende partij een volwassen man is die geen melding maakt van gezondheidsproblemen, en die, mede dankzij zijn aanzienlijke werkervaring, over de nodige kwaliteiten beschikt om professioneel aan de slag te gaan in Kabul waarbij vermoed kan worden dat hij over de nodige financiële middelen beschikt om een nieuwe start in Kabul te maken. Verder blijkt uit het gegeven dat verzoekende partij een maand in Kabul heeft gewoond en er allerlei bezienswaardigheden heeft bezocht wel degelijk dat de stad voor haar niet geheel vreemd is en dat zij enigszins vertrouwd is met de stad. Waar verzoekende partij stelt dat haar schoonouders haar geenszins kunnen opvangen en dat hun huis niet geschikt is voor een langer verblijf, benadrukt de Raad dat het wel mogelijk was voor verzoekende partij om gedurende een maand bij haar schoonouders te verblijven, een relatief lange periode. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom haar schoonouders haar niet minstens tijdelijk onderdak zouden kunnen geven. Ten slotte wijst de Raad nog op de vaststelling dat uit het Facebookprofiel van verzoekende partij blijkt dat zij over een aanzienlijk netwerk in Kabul beschikt waarop zij eventueel beroep kan doen in haar zoektocht naar een job en/of huisvesting.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij in de stad Kabul een ernstig veiligheidsrisico loopt, nu verwerende partij zelf erkent dat de aanslagen er voornamelijk gepleegd worden tegen de sjiitische gemeenschap, bemerkt de Raad dat, hoewel sjiieten er inderdaad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, verzoekende partij niet aantoonbaar – en uit de informatie in het

administratief dossier blijkt evenmin – dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij sjiit is en ingevolge een aanwezigheid in Kabul, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd.

De Raad stelt verder vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden bijgebracht ter weerlegging van de motivering in de bestreden dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Kabul.

2.2.6. Zoals reeds gesteld werd de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus opgeheven kan worden indien de omstandigheden op grond waarvan de beschermingsstatus aan de vreemdeling werd toegekend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Aangezien ten tijde van het nemen van de beslissing waarbij verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst een veilig en redelijk vestigingsalternatief ontbrak, kan met rede worden vastgesteld dat de omstandigheden inmiddels gewijzigd zijn in die zin dat er thans een veilig en redelijk vestigingsalternatief voorhanden is, met name Kabul. Uit wat voorafgaat blijkt evenzeer dat de verandering van omstandigheden, met name de mogelijkheid van een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

2.2.7. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 4), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 17 oktober 2018 de kans kreeg om te reageren op het nieuwe element in verband met haar subsidiaire beschermingsstatus en redenen aan te halen voor het eventuele behoud van haar status, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT